

strani, — poglavitno je to, da so kamniti tabernakeljni zeló zeló nepraktični. Izmed več dokazov naj omenimo le enega. Pri neki veliki fari na Dolenjskem so napravili zadnja leta tak kamnit tabernakelj; toda kmalu se je pokazala velikanska napaka: tolika vlažnost namreč, da so v njem celó sv. hostije plesnеле. Velečastiti ondotni gosp. dekan je dal opeti tabernakelj z lepimi tapetami, al kmalu so po njih skoro gobe rastle; potem ga je dal obleči z lesenimi deskami, a tudi te so bile kmalu mokre. Poslednjič je kamnosek pri straneh izdolbil luknjice (dušnike), a tudi to le malo pomaga! — Da bi bili toraj ljudje obvarovani povsod taci in enaci škod, štel si je pisatelj teh vrstic nekako v dolžnost, javno omeniti o škodljivosti in napaki taci cerkvenih naredeb, ki se ne dadó drugače zboljšati, kakor s tem, da se zopet odstranijo. Kam pa naj se postavi dragoceni kamniti tabernakelj, ako se v cerki rabiti ne more? Na to vprašanje naj si išče odgovora vsakdo sam! Dixi et salvavi animam meam.

Mnogovrstne novice.

* *Razstava tičev* je zdaj na Dunaji. Med družimi se vidi ondi lastavica v tičniku, katera žvižga raznotere napeve, škorec, ki precej dobro izgovarja 127 besedi, nekatere v celih izrekih, in pa šojka, katera latinske besede izgovarja.

* *Kdor vitez zlatega runa* ne postane brezplačno, mora za poslavljenje s tem redom (ordenom), ki je najimenitnejši, 800 cekinov takse plačati. Ker je nedavno 16 mož bilo odlikovano s tem redom in jih 12 med njimi mora takso plačati, znašajo te takse skupaj 9600 cekinov, od katerih po dotičnih štatutih doide kancelarju tega reda, ki je sedaj baron Krauss, blizo 40.000 gold. — No, kancelar „des Ordens des goldenen Vlieses“ biti se izplača!

* *Škodljivoost visocih petá na čevljih*, kakor jih danes nosijo ženske, je dokazal dr. Busch, profesor kirurgije v Bonu. On pravi, da ženska, ki nosi visoke in tanke podpetke (stókle), ne enega pravilnega koraka storiti ne more, ampak prisiljena je balancirati s celim svojim životom, da se more na nogah vzdržati. Zato pa se napenjajo drugi členi, posebno v gležnjih in kolenih, tako silno, da večkrat nastajajo otekline in rane posebno v kolenih. Mislite si sedaj „gospo“ ali „gospico“ s takimi podpetkami še pod kikirjo zvezano pri kolenih, da ne more, če treba, široko stopiti, potem imate pred seboj celo prismodo, kateri je zdravje nič, neumna moda pa vse! — Glas prof. Buscha pa bode vkljub temu — kakor „Pučk. Nov.“ resnično trdijo — ostal glas vpijočega v puščavi pri naših opicah tako dolgo, dokler — v Parizu se ne zavržejo visoke podpetke! Ko bi se take prismode morale brez krila producirati na ulicah, letali bi fantalini za njimi, da bi se sramovale.

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu starega skušenega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

Iz globočine morjá.

(Dalje.)

Po teh sitnostih poišče Dolar one bankirje, do katerih je imel Špitler denarne nakaznice v Hamburgu. Ne eden ni hotel o tem nič vedeti, vsak pa je trdil, da dozdej ni bilo nikogar z enakimi nakaznicami po denar

in da tako veliki zneski v tem času sploh niso bili izplačani. „Če je to res — in zakaj ne bi bilo?“ — si misli Dolar — „potem Spitlerja še ni bilo sem, mora biti še le na poti. Zdej mi ne bo ušel.“ Najame si tedaj stanovanje blizo luke in kedar se bliža kaka ladija, jo gré čakati k morju kolikor mogoče med prve čakalce, katerih je bilo vselej veliko.

Tako hodi in hodi, več bark prijadra iz različnih krajev, tudi s severa, on ogleduje in pazi na vse potnike, katerih stopi vselej več ali manj na suho, ali ne enega ni, ki bi bil Spitlerju količkaj podoben. Bankirji, pri katerih se vrh tega večkrat glasi, vsi še vedno trdijo, da ni bilo nikogar po denar z omenjenimi nakaznicami.

Tako čakajočemu pretekó trije meseci, o Spitlerji ni še duha ne sluha. Klavern in pobitega duha, pa tudi nekoliko bolehnega telesa — ker Evropejcem južni in jako sparjeni zrak tega mesta ne vgaja, se sprehaja nekega dne ob bregovji zunaj mesta in ker je vročina še pod drevjem neprenesljiva, malo postojí ter si briše čelo. Ko se pri tem malo nazaj ozre, vidi dva evropejsko oblečena človeka na videz v živahnem pogovoru iti za sabo. Da bi ju ne motil, gré v stran tako, da ga zakriva grmovje. Ni ga volja sicer paziti na njun pogovor, ki je bil jako glasen, a vdari mu na uho glas in sicer v nemškem jeziku, glas, katerega dobro pozná, čegar lastnika išče, — glas Spitlerja.

„Tu lahko malo postojiva“ — spregovori isti hip drugi globočji glas v manj gladki nemščini — „kajti vrag me vzemi, vi hitite, kakor da bi za nama gorelo, gospod Schmid. Strela, če se vročine ne bom stopil!“

„Se pač vidi, gospod Bernard“ — odgovori meni dobro znani glas — „da hoje niste navajeni. Vendar, če malo postojiva ali se tú ob drevesa nasloniva, ker klopi tu ni, kakor pri nas v — v Manheimu po sprehajališčih, bo tudi meni všeč, kajti to solnce je vroče ko razbeljeno jeklo. Če je vse leto tako, potem grem pač rajše v Evropo nazaj, ko da bi kupil vaše posestvo, katero vrh tega še tako drago držite. 100.000 pesos — premislite!“

„Ni predrago, verjemite!“

Potem začne „Bernard“, kakor ga je tovariš imenoval, na dolgo in široko razkladati prednosti svojega posestva, Dolar pa steguje vrat, da bi čez grmovje ali med grmovjem videl obraz onega, katerega je Bernard „Schmida“ imenoval. Ker so bile besede zeló glasne, se je mogel še bolj približati in ko zagleda obraz „Schmida“, je gotov, da je to Spitler, čeravno po glasu o tem že prej ni več dvomil. Tedaj je Spitler tu, že davno tú, kajti z ladijami, kar jih je prijadrilo vpricho Dolarja, se ni mogel pripeljati, ker bi se mu nikakor ne bil mogel memo paznih oči zmuzniti. To je zastavica, katere pa Dolar nima časa ugibati, kajti ravno odgovori „Schmid“ na vso hvalo Bernardovo: „Vse to utegne biti, kakor vi pravite. A mene tu ne veseli dalje bivati, kraj je nezdrav. Pa je še nekaj družega, kar me žene od tod. Od policije sem dobil namreč naznailo, da je sem prišel nek — norec, ki nekoga išče, kateremu bi utegnil jaz podoben biti, in da, če mi ta norec kaj stori, policija ne bo odgovorna zá-me. Norci — to veste — so nevarni, zato bi se mu rad umaknil.“

„Ali ga poznate?“

„Ravno to je, kar me skrbi, ne poznam ga, sicer bi ga že vedel na stran spraviti. Saj imate tú ljudi, ki za denar vedó, kje tičí človeku srcé!“

„O, ne manjka se jih in še dragi niso. Za par pesos, pa zgine tisti, ki je komu na poti, da se jim le prej pokaže.“

„Bankirji, pri katerih sem zamenil nakaznice in ki so zaslužili pri njih lep denar, so mi obljubili pokazati